

El valor real de la #ViaCatalana

Som 16 de setembre. Han passat cinc dies de la cadena humana per la independència i en tenim de tots colors i per a tots els gustos. Estic completament d'acord que en la varietat hi ha riquesa, que hem de ser sempre crítics amb nosaltres mateixos i que s'han de respectar les opinions. Però hi ha coses que em fan ballar el cap.

L'11 de setembre vaig anar a Tarragona (#tram225) per formar part de la Via Catalana. Hi vaig anar amb dos cosins ?tots tres som de pare i mare andalusos arribats a Catalunya als anys seixanta. Sortia de casa a les 9 del matí, cel completament gris d'acord amb el color predominant dels Sots Feréstecs. Al meu barri no hi havia indicis de res excepte dues o tres senyeres més penjades als balcons. No les tenia totes. Incorporats a la C-15, però, la sorpresa era que tots els cotxes que ens trobàvem portaven estelada i samarretes grogues. Autobusos tenyits de groc, gent als ponts que travessen la carretera immortalitzant el moment, benzineres guarnides i peatges a vessar. A Tarragona, l'ambient havia crescut. Ens menjàvem un entrepà al passeig, voltàvem, fèiem fotos. A les quatre de la tarda buscàvem el nostre tram, a la sortida de la ciutat. A una banda, hi tenia un matrimoni de 75 anys de parla nord-occidental i, a l'altra, dos nois joves amb quatre nens. Fèiem proves, més fotos, cadena, onada humana, *gigafoto*, els Segadors i la cadena es donava per acabada a les sis i cinc.

De camí cap a casa, a l'A-2 es produïa una mena de fenomen que en podríem dir cadena de cotxes per la independència ?faig broma. La ràdio era un no parar de gent explicant el desenvolupament de la Via Catalana a cada tram. També ens informaven de l'atac a la delegació catalana de Madrid ?calen comentaris? Sopàvem a Cal Xavi encara vestits de groc, n'hi havia que ens miraven millor i d'altres que no tant. Nosaltres només estàvem pendents del 324 i d'unes imatges que feien posar la pell de gallina. Hi vam ser.

Però malgrat aquesta sensació *que tot ha servit* ?com diu la cançó ? l'endemà *tot* són crítiques i com deia al principi, per a tots els gustos. Tenim diferents discursos ?a gust del consumidor? els quals apunto però no comento per falta d'espai i probables represàlies. El discurs *espanyolista* que ho tira tot per terra amb una simple pregunta reiterada: *qué pone en tu DNI*. D'acord. Aquí dins o si voleu a part ?com que són tants? cal citar la *majoria silenciosa*. Molt bé. Després hi ha un sector *més català* que afirma que els que érem a la cadena som (a) gent que es pensa que anant a la manifestació o a fer la cadena un cop a l'any amb l'estelada a l'esquena penjada ja en tenim prou i ens sentim realitzats (b) allò que està tan de moda, el *postureig*. També s'ha dit que ens pensem ?els de la Via Catalana? que un cop proclamada la independència tot estarà arreglat, és a dir, que algú picarà de mans i cultura, sanitat i educació hauran millorat miraculosament. I no, n'hi ha que no en tenim prou i que no ens ho pensem això ?segurament hi ha més discursos a citar.

I no, no en tenim prou amb anar a la Via Catalana i donar-nos les mans. Pot sonar més o menys *hippy*, podeu estar-hi en contra perquè no us agraden les maneres, pot semblar de mal gust als espanyolistes i segurament n'hi ha que hi han anat per pur *postureig*. D'acord amb tot. Però, un moment. Podem fer el favor de valorar, també, l'esforç que ha suposat? 1,6 milions de persones ?qui vulgui que escrigui sobre el tema de la participació, que n'hi ha per pàgines? s'han posat d'acord, han agafat el cotxe, han travessat el país, s'han empassat cues enormes de tornada i han unit 400km de cadena humana i darrere hi ha hagut la feina de moltes altres que ho han organitzat. Em sembla que és prou important com per sentir-se una mica ?només una mica? orgullós de formar part d'un poble, cultura, territori o com en vulgueu dir.

Hi torno, no vull que se'm malinterpreti, l'inconformisme patològic està molt bé, és importantíssim

ser crític, però de tant en tant un ha de deixar de ser-ho amb un mateix i felicitar-se. I em sembla que aquest cas ho mereixia. I hi torno, això no vol dir que pensem que aquí s'acaba la feina, tot just comença en realitat, però potser convindria que féssim tots l'exercici un cop a la vida de deixar-nos viure tranquils a nosaltres mateixos.